

Uredništvo:

Schillerjeva cesta št. 3,
dvorišču, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

List izhaja vsak dan razun nedelj in praznikov ob 4. uri popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri popoldne.

Nefrankirani dopisi se ne sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uvažujejo.

NARODNI**DNEVNIK****Upravništvo:**

Schillerjeva cesta št. 3.

Naročnina znaša za avstro-

ogerske dežele:

celoletno . . . K 25.—

polletno . . . K 12.50

četrtletno . . . K 6.30

mesečno . . . K 2.10

Za Nemčijo:

celoletno . . . K 28.—

za vse druge de-

žele i. Ameriko K 30.—

Naročnina se pošilja vnaprej.

Za oglase (inzerate) se

plačuje od četverostopne

petit vrste po 12 h, za

večkrat natis primeren

popust.

Posamezna št. stane 10 h.

Št. 121.

Telefonska številka 65.

Celje, v sredo, 1. junija 1910.

Čekovni račun 48.817.

Leto II.**Ivan Hribar.**

(Oris njegove delavnosti.)

(Dalje in konec.)

Pa župan Hribar ne skrbi in ni skrbel samo za vnanji, materialni napredek Ljubljane, nego je vsestransko pospeševal in pospešuje tudi njen duševni in kulturni razvoj. Slovensko šolstvo se je za Hribarjevega županovanja krasno razvilo. Predvsem ljudsko šolstvo. Ustanovila se je osemrazredna dekliška ljudska šola pri sv. Jakobu, za katero se je sezidala krasna moderna palača. Razširilo se je več drugih ljudskih šol po mestu ter v kratkem se otvori še druga osemrazredna dekliška šola ob Kotnikovi ulici. Epohalnega pomena je izobrazbo slovenskega ženstva je ustanovitev višje dekliške šole in dekliškega liceja. Ta važna ženska srednja šola ima ob Bleiweisovi cesti svoje novo poslopje, ki sicer na zunaj ni lepo, ki pa je praktično urejeno in preskrbljeno z vsemi udobnostmi, ki jih mora imeti dandanes moderna šola. Za neugodno vnanjost liceja župan Hribar seveda ni odgovoren, pa glavna stvar je itak izvrstna šola, ki se z uspehom razvija na prid ne samo ljubljanskega nego tudi izvenljubljanskega in izvenkranjskega ženstva. In da je ta licej takorekoč punčica v očesu našega župana, je znano. Kako je županu Hribarju mar za temeljito šolsko vzgojo naše ženske mladine, priča to, da je dal razširiti licejsko poslopje za čisto nov, dvonadstropen trakt, ki se ravnokar dozidava in pa je dal inicijativo za posebno hišo, kjer se nastani internat »Mladike«. Tudi to poslopje se ravnokar gradi poleg liceja ob Levstikovi ulici. Če pomislimo, da sta slovenski ženski licej in z njim združeni penzijonat »Mladika« edina narodna zavoda na Slovenskem, potem vsakdo razvidi, kako važen kulturni pomen imata in kolike zasluge ima v tem tudi župan Hribar.

Letos se zida v Ljubljani veliko poslopje c. kr. državne obrtne šole. To bo največja šolska zgradba v Ljubljani in obrtna šola bo za Ljubljano, za deželo in za Slovence sploh velikega pomena. Na tej novi šoli bo poučevalo nad 50 profesorjev. Da pa je vlada dovolila kredit za stavbo te nove šole, za to ima spet državni poslanec Hribar največjo zaslugo. Brez Hribarja bi nove obrtne šole ne bilo.

Župan Hribar je bil svoje dni sam literat in beletrist. Pisal je za prve letnike »Ljubljanskega Zvon« lepa poročila o novejši češki književnosti ter objavil v »Zvonu« tudi par novel. Žurnalist je bil od nekdaj. V osemdesetih letih je izdal v družbi z dr. Tavčarjem par let »Slovana«. Urednik je bil Ant. Trstenjak. Leta 1907. je izdal politični tednik »Slovenijo«. Urednik ji je bil F. Govekar. Z beletristiko se Hribar sicer ne peča več, pač pa je ohranil svoje dejanske simpatije za literate in umetnike, katere rad velikodušno podpira. V občinskem svetu je dosegel, da se vsako leto postavi neka vsota, ki jo pač naše z brezštevilnimi izdatki itak obremenjeno mesto premore, v proračun za nakup izvirnih

umetnin, slik in kipov naših slovenskih upodablajočih umetnikov. Župan Hribar namerava te nakupljene umetnine zbrati v posebni mestni umetniški galeriji, kakršne imajo dandanes že vsa moderna evropska mesta. Nakupljene umetnine so vknjižene na magistratu v posebnem katalogu in njih število znaša že okoli 50 kosov. Ljubljana, ki je imela do Hribarjevega županovanja samo jeden narodni monument, je dobila na njegovo inicijativo dva nova. Prešerna je ustvaril kipar Zajec, in letos je bil postavljen spomenik slovenskemu pisatelju in znamenitemu reformatorju Primožu Trubarju, ki ga je v mramorju izklesal mojster Berneker. Trubarjev spomenik pa sta pravzaprav naravnost iz svojega žepa plačala gospod Hribar in gospa dr. Tavčarjeva. Zares, slovenski umetniki imajo v županu Hribarju dobrega prijatelja!

Pa g. Hribar ne omejuje svojega delovanja samo na Ljubljano. Bil je več let deželni poslanec in je imel v deželnem zboru važne referate posebno v finančni stroki. Od l. 1907 je tudi državni poslanec, ki se je ob vsaki priliki boril za pravice vsega slovenskega naroda. V državnem zboru je povedal na vsa usta že marsikatero resnico. Krepko se je potegoval do sedaj za ustanovitev slovenske juridične fakultete v Ljubljani. Da naše upravičene zahteve na raznih poljih nimajo uspeha, kriva je razcepljenost naše državnozbornske delegacije. Ivan Hribar se udeležuje kot rodolub vsake akcije, ki jo smatra za koristno svojemu narodu. Član je železniškega sveta, v katerem je sprožil že marsikatero dobro idejo. Udeleževal se je raznih železniških načrtov in sam osnoval več načrtov za nove koristne železnice po slovenskem ozemlju. Osnoval je Bohinju tudi akcijsko družbo »Triglav«, ki je lastnica več hotelov. — Osnoval je delniško družbo domačih pivovaren na Štajerskem ter s tem hotel pospešiti razvoj domače industrije. Gospod Hribar ima pred očmi zmerom celokupni slovenski narod, za njega se svet ne končava ob kranjski meji. Hribar je bil ves čas Vseslovenec.

Hribar je velik optimist, morebiti največji optimist med svojimi rojaki. Kadar mi drugi povešamo glave in se udajamo pesimizmu, skepsi, dvomu in resignaciji, ko vidimo premoč naših sosedov in nasprotnikov, drži Hribar krepko po koncu prapor optimizma. On trdno veruje v bodočnost slovenstva. Samo delo nas bo rešilo pogube, tako pravi; kdor je obupal, je že izgubljen. Njegov optimizem in njegova živa vera sta mu rodila že veliko uspehov. Razočaranje ga nikoli ne ovira, da se ne bi zopet in zopet s povečanim pogumom lotil dela, če so mu tudi neugodne razmere za trenutek prekrizale račune. Hribarjeva temeljna krepost je njegova energija, močna volja in njegova neumorna delavnost. Če govorimo o železni energiji in delavnosti, smemo za zgled postaviti Ivana Hribarja. Ta delavnost je tudi kriva, da sam na se, na svoj počitek in na svoje zdravje premalo ali celo nič ne misli. Kar dalje in dalje drevi kakor brzovlakova lokomotiva. V nje-

govem in v splošno narodnem interesu bi želeli posebno sedaj, da bi poslej bolj skrbel za svoje zdravje.

Naravno je, da ima mož, ki že celo vrsto let stoji v naši javnosti na odličnem mestu, veliko kritikov. Tudi g. Hribar ima poleg cele armade prijateljev in pristašev, tudi obilo nasprotnikov. Njegovi nasprotniki so klerikalci, Nemci, socialni demokrati in nekateri osebni nasprotniki. Nemci so hudi nanj, ker župan Hribar vsekdar povdarja, da je Ljubljana slovensko mesto in si po tem tudi uravnava svoje postopanje, ne da bi Nemcem storil krivico.

Istina je, da je Ljubljana dobila po zaslugi Hribarjevi slovensko lice. Ali ni to povsem naravno in pravično? »Qui suo jure utitur, nemini injuriam facit«.

Uradovanje na magistratu je slovensko, ulične table so slovenske itd. No, kako pa je v Celju, v Ptuj, Mariboru itd., kjer so velike slovenske manjšine, ali ni tam vse nemško? Z ljudmi, kakoršni so Nemci, ki si domišljajo, da so privilegirani narod na svetu, je nemogoče govoriti... V Ljubljani in Avstriji ne morejo Nemci samo še ene reči doseči: da bi jim ptiči dajali mleka; drugo imajo vsega dovolj, še preveč! Pa hujši nasprotniki kakor Nemci, so Hribarju klerikalci. To je strankarska strast najnižje vrste. In vse to se dela v »imenu Boga«, v imenu svete katoliške cerkve. Na nekem volilnem shodu v »Unionu« je rekel l. 1907. neki katoliški prvak, ki je poseben častilec furške vode, da rajši seže v roko najbolj umazanemu ciganu, kakor pa Ivanu Hribarju. Mislimo, da je to dovolj za karakteristiko strankarske politične strasti. Je pač tako, kakor je nekoč rekel dr. Tavčar: Nemci so hudi na Hribarja in na ves občinski svet zato, ker Ljubljana ni v e č njihova, klerikalci pa so hudi, ker še n jihova. Hinc illae lacrimae!

Hude krize je že prestal župan Hribar v 14 letih svojega županovanja. Krize so bile notranje in zunanje. Med notranje krize bi prišteval znano Podgoršekovo afero, med vnanje pa septemberske dogodke l. 1908. Vse te krize je prestal srečno, ker mu je stal ob strani občinski svet. Župan Hribar ima to srečo, da se zbira okoli njega v mestnem zastopu moške požrtvovalni, delavni in razboriti, ki so delali z županom složno za prosopeh glavnega mesta. Mislimo, da je županu Hribarju ravno to največje zadoščenje, da ima v svojih tovariših občinskih svetnikih zveste sotrudnike, ki se ravnajo po geslu: »In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas«. Seveda, tistim elementom, ki bi radi videli pri občinskih sejah spektakle in škandale, je ta sloga na magistratu nesimpatična... In še eno zadoščenje ima župan Hribar, da so mu vsi magistratni uradniki odkritosrčno udani, saj vedo, da morajo v točnosti posnemati svojega najvišjega šefa, vedo pa tudi, da jim je ravno Hribar pridobil ugled in jim materialno stanje zboljšal ter izpopolnil tako, da so zadovoljni.

LISTEK.**Oče Kondelik in ženin Vejvara.**

Češki spisal Ignát Herrmann. —

Z avtorjevim dovoljenjem poslovenil Stanko Svetina.

»I no za ljudi se to pripravlja in pridejo gotovo tja, to se razume«, je rekla gospa. »Brez ljudij bi bila cela stvar zelo dolgočasna. Zato mislim, da bi lahko šli tja mi tudi.«

»Jaz bi rajši ostal doma«, je pripomnil mojster.

»To vem, stari,« je pritrdila gospa, »ti bi vedno najrajši ostal doma, ako moraš kam iti. Toda če ne bi hoteli iti ravno na beneško noč, šel bi v Besedo — to je gotovo.«

»No pa pojdemo torej, da bom imel vsaj mir!« je zaklical gospod Kondelik in je še vedno obiral gosje stegno.

V soboto zvečer je prišel Vejvara h Kondelikovim ob šesti uri v praznični obleki. V tem času se je mojster Kondelik pripravljal v spalnici, da bi se obrlil, Pepica je v obednici prišivala k oprsniku nekaj trak in tako je pozdravila Vejvaro v kuhinji gospa Kondelikova sama, pol v paradni, pol v kuhinjski obleki. Kako rada bi bila vprašala: »Kako je gospod Vejvara, ali so vas imenovali? — zakaj bila je zelo nestrpna, kako se bo končala današnja seja na ma-

gistratu. Vendar je pustila Vejvaro, da bi sam povedal sladko skrivnost; in če se ni bilo morda niti danes spolnilo to, kar je pričakoval — česar sam bog obvaruj! — potem pa sploh mora molčati in se delati kakor bi o tem ničesar ne vedela. In skoro vstrašila se je, ko je zagledala Vejvaro; zdel se ji je nekako čudno razburjen — za božjo voljo, ali je mogoče, da so ga preskočili?

In z največjim zatajevanjem, kolikor ga je bila zmogla, z nasmehom svete nevednosti ali vsaj pozabljenosti mu je podala roko in rekla:

»Pozdravljeni, gospod Vejvara! Gledate, ker še nisem vsa oblečena? Takoj se bom napravila — veste, našega očeta hočem presenetiti (in sedaj je skoro šepetala) — celi dan mrmra, da se ne bo na Zofinu najedel, kupila sem mu torej kokoš, ravnokar se peče. Tudi vi jo morate pokusiti, gospod Vejvara — stari bo kmalu gotov — kedar je že brusil bričev! No in — Pepica je tu poleg, nekaj tam popravlja, lahko greste dalje, gospod Vejvara —«

Vejvara je potrkal na vrata obednice kakor ptiček s kljunom na okno, odprl in stopil naprej. Pepica je poskočila in mu je šla naproti — gospa Kondelikova je sama priprla za Vejvaro vrata brez šuma in se je vrnila k ognjišču.

»Pozdravljeni!« je zaklicala Pepica in vprašujoč pogled je obvisel na Vejvari. Na njegovem obrazu se je sedaj razlil odsev radosti, ginjenja in komaj ji je poljubil konec prstkov, je šprvil iz sebe z zamolklim glasom:

»Imenovan, gospodična Pepica!« Pepica, ki je celi teden nervozno čakala na to besedo, se je zganičala, lica so ji zažarela, oči so se ji razširile.

»Gospod Vejvara...!«

»Ah, Pepica draga!« je dahnil Vejvara, »ali vas to veseli?«

»Kako vprašate! Kako morete vprašati!« je šepetala Pepica in mu je trdno stisnila roko.

V tem trenutku je Vejvara — (in čez nekaj časa pozneje še sam ni vedel, kje je dobil toliko poguma) — objel Pepico z levico, pritisnil jo k sebi — in dolg, vroč poljub tresočih se ustnic Vejvarovih je počival na ustnih gospodične Pepice, ki je zatisnila oči.

In ko so se jima ustna oddelila, sta stala oba tiho — s povešenimi očmi, kakor bi napravila kak greh, toda obema je bilo neizrečeno sladko. Stala sta kakor dve sohi — samo roka Pepičina, ki jo je Vejvara še pritisnil na srce, se je trčala v njegovi desnici. Vejvara jo je dvignil k ustom, in jo je poljubljil zopet in zopet, kakor bi prosil Pepico za odpustčanje, da jo ni prosil pri tem prvem poljubu pred trenutkom za dovoljenje.

Potihoma so se odprla vrata iz kuhinje in glas gospe Kondelikove je zazvenel mirno in dobrodušno:

»Ali si že pogrnila, Pepica...? Takoj bo.«

Vejvara je spustil Pepičino roko, toda gospa Kondelikova je slutila, kaj se je pred trenutkom zgodilo. Kretanje Pepičino, njena zmešanost kakor tudi v velikanski zadregi povešana glava Vejvarova — gospej Kondelikovi ni bilo treba praviti dalje.

Opisal in orisal sem delovanje župana Hribarja, kakor ga poznamo iz neposredne bližine. Vem, da oris ni popolen. To je le slika v velikih konturah. Pa že ta slika kaže čitateljem nenavadno inteligentnega, nadarjenega moža; kaže moža močne volje in vztrajne, neumorne delavnosti. In ta mož je v pravem pomenu besede s a m o u k, s e l f m a d e m a n. Župan Hribar ni nikoli videl univerze od znotraj, nima državnih izpitov in ni doktor nobene fakultete. In vendar se je g. Hribar veliko učil v svojem življenju. Njegova privatna okoli 3000 zvezkov obsega joča knjižnica, ki jo je podaril letos mestu, priča, da se je sam veliko učil v raznih strokah ter si izpopolnjeval svoje znanje. Njegova visoka šola pa je bilo življenje, je bila praksa. Sin preprostih kmečkih staršev se je napotil iz gimnazije na sever, med Čehce. V Brnu in v Pragi je živel celo vrsto let, se naučil med žilavimi Čehi d e l a t i n d e l a t i v z t r a j n o in smotrovito. Morebiti bi Hribar ne bil Hribar, če bi ne bil hodil »v šolo« k Čehom. Zato so mu Čehi še danes vzor in zato visi v predsobi k njegovi pisarni velika panorama zlate Prage. Češki jezik govori župan Hribar kakor svoj materni, poleg češčine pa je večš tudi vseh drugih slovanskih jezikov, zlasti ruščine in srbohrvaščine. Župan Hribar pozna iz svojih potovanj natanko vse slovensko ozemlje ter je z vsemi vodilnimi slovenskimi možmi osebno znan, z večino osebne prijatelj. To mu kajpada kot županu, pa tudi kot politiku-poslancu veliko koristi. Gospod Hribar pa pozna tudi tujino. Potoval je veliko. Prepotoval je vso Avstroogersko, ves Balkan, Nemčijo, Italijo in Rusijo.

Sedaj stoji župan Hribar v 59. letu. To za moža še ni visoka starost, marveč samo »zrela« doba, ko ima človek bogate izkušnje na razpolago. Naj pazi poslej bolje na svoje zdravje, kajti on je potreben Ljubljani in slovenskemu narodu! **Ljubljčan.**

Lep začetek volilnega boja.

Kandidatura Verstovškova pri Sv. Antonu na Pohorju odklonjena. — Župnik Panič tepen. — O napadu na „urednika“ Žebota ne ve nihče nič.

Pondelj kova „Straža“ in „Slovenec“ poročata strašne reči o napadu na „urednika“ Žebota, ki je šel v nedeljo k Sv. Antonu na Pohorje priporočat g. profesorja Verstovška za Ježovnikovega naslednika v državni zbor. Stvar se nam je zdela precej spočetka neverjetna, zato smo se takoj informirali na pristojnih mestih in dobili o shodu in o dozdevnem „napadu“ sledeča autentična poročila:

Sv. Anton na Pohorju, 31. maja. Oba „Stražina“ dopisa o shodu in „napadu“ na nekega Žebota iz Maribora sta skrajno neresnična. Shod pri Sv. Antonu je odklonil Verstovškovo kandidato. O kakem „napadu“ na Žebota ne ve nihče ničesar.

Sv. Anton na Pohorju, 31. maja. O nedeljskem shodu vam poročamo kratko sledeče: Po maši je povabil g. župnik Panič farane na shod, seveda v farovž. Ljudje so šli večinoma iz radovednosti poslušat. Shod je otvoril župnik, na kar je začel govoriti Žebot, katerega so ljudje spočetka mirno poslušali, komaj pa je imenoval Verstovška, so začeli klicati: „Tega profesorja pa že ne volimo! Mi ostanemo pri kmetu“ itd. Ko je pa še Žebot nadaljeval o mariborskem Korinu, so vzeli možje klobuke in šli. („Straža“ in „Slovenec“ poročata, da je shod „uspel dobro“ in da se je „vršil mirno in stvarno“. Res je: ljudje so mirno in stvarno odklonili Verstovška in je torej uspel shod dobro za — nas.) Po shodu sta šla župnik in Žebot k g. županu Mravljaku in sta ga nagovarjala

za Verstovška, pa nista ničesar opravila. Popoldne pa je Žebot odšel. Župnik je šel v Malejevo gostilno in tam ozmerjal mirno sedeče kmete; dobil je primeren odgovor. Ko je pa enega osuval, je dobil „občutljiv“ odgovor. (To je gotovo „lep začetek volilnega boja“; gg. župniki že mislijo, da so se vrnili nekdanji časi tlake in desetine in bi radi opravljali posle grajskih valptov. Pa so se zmotili. To zgodbo priporočamo vsem somišljenikom, da povedo ljudem: ne klonite glav in tilnikov! Gospodje že sedaj kažejo rogove; kaj še le bode, ako se jim nihče ne bi postavil vbran!)

Vuhred, 31. maja. Iznajdba „Straže“ o napadu na urednika Žebota je zares specialiteta v iznajdljivosti primernih lažljivih agitacijskih sredstev za volilni boj. Tu v Vuhredu se zve najmanjša stvar, celo, če se dva psa na cesti zgrizeta, o kakem napadu na Žebota ne ve živa duša ničesar. Povpraševali smo po gostilnah različne ljudi — a nihče ne ve ničesar. Pač pa smo videli na kolodvoru Žebota, ki si je mirno kupil vozni listek in potem sedel na peronu. Ni imel prav nič razcapane obleke. Sodimo, da se ga je morda malo navleklo, in potem kje pod Vuhredom morda vsled strme in po zadnji nevihti sprane poti padel ter se pri tem udaril na nogi. Čudno je vsekako, da „Straža“ poroča o udarcih po hrbtu, revež je pa ranjen na nogi! Mož se je hotel po ceni napraviti za mučenika — in njegovim gospodarjem je to kaj dobro došlo. — Če bi bil „ves raztrgan, krvav in ranjen“, bi bili to nedvomno v Vuhredu na kolodvoru opazili. Celo nesramno lažljivo poročilo je sestavljeno tako, da bi škodovalo g. Paherniku in drugim Vuhredčanom na ugledu. Škandal za klerikalce in Verstovška, če si ne vedo drugače pomagati v volilnem boju kakor s takimi obsojanja in zaničevanja vrednimi sredstvi. Žalitev pohorskih fantov in kmetov pa si bomo dobro zapomnili!

Politična kronika.

Novice iz državnega zbora.

Seja finančnega odseka. — 70 milijonov primanjkljaja! — 400 milijonov za armado in mornarico!

V včerajšnji seji finančnega odseka je imel fin. minister Bilinjski govor o stanju naših državnih financ, ki je vzbudil največjo pozornost. Poročali smo, da se je že lansko jesen pokazal pri proračunu za leto 1910 deficit 42 milijonov kron; ta deficit pa se je vsled doneskov za živinorejo, za penzioniste starega stila, vsled obresti za 370 milj. posojilo (stroški aneksije!) in še drugih stvari pomnožil na 70 milijonov kron. — Treba bode na vsak način skrbeti za pokritje tega primanjkljaja. Minister je ob jednom naznačil, da čakajo državo novi veliki izdatki: 80—90 milijonov za starostno zavarovanje in istotako do 90 milijonov za armado, ako se upelje dveletna vojaška služba, utrdijo na novo in popravijo nekatere trdnjave in nakupijo razne „potrebščine“. Minister je tudi povedal, da se namerava izdati za vojno mornarico 300 milijonov kron; ta vsota se bo morala pokriti s posojilom; obresti bodo znašale najmanj 12 milijonov na leto... Vlada še

nikakor ni opustila dosedanjih svojih davčnih načrtov, temveč jih bode zastopala dalje: ako padejo, gre finančni minister. — Ministrov govor je vzbudil v finančnem odseku kaj malo navdušenja. Kršč. soc. Gessman je vkljub temu branil izdatke za armado in vojno mornarico kot absolutno potrebne; zavzel se je za davek na žganje, vino v steklenicah in šampanjec. Deželne finance se morajo spraviti ob enem z državnimi v red; neopravičeno pa je, ako socialisti zahtevajo za svoje dovoljenje novih davkov upeljavo splošne in enake vol. pravice za deželne zbore. — Tudi Glombinjski je zagovarjal nove izdatke; upirali so se jim pa socialisti, zlasti je obsojal dr. Diamand povišanje davka na žganje. Dr. Renner je zahteval popolno preureditev državnih financ, kajti sedaj je stvar taka, da je treba davke za davki brez vsakega sistema dovoljevati — in vendar ni videti pravega uspeha. — Načrt davka na vžigalice je Bilinjski počasi opustil.

Seja proračunskega odseka. — Debata o področju poljedelskega ministerstva.

Včeraj se je pričela debata o proračunu za poljedelsko ministerstvo. — Poljak Kozłowski je predlagal odpravo terminske kupčije na budimpeštanski žitni borzi. To je sicer že stara zahteva, kateri pa ogerska vlada noče ustreči. Posamezni poslanci izražajo svoje želje. Malik je navedel nek slučaj s Svinke planice, ki je vzbudil precej pozornosti. 20 kmetov je tožilo upravo Franc Ferdinandovega revirja zaradi poškodovanja gozdov. Zmagali so sicer — toda uprava se ni hotela pokoriti in posamezni uradniki so bili celo zaradi tega slučajja disciplinirani. Včeraj je govoril tudi vodja poljedelskega ministerstva vitez Pop. Povdarjal je važnost splošne strokovne izobrazbe pri kmečkem prebivalstvu in omenjal, da imamo v tem oziru zaznamovati lep napredek. Opozarjal je zlasti na zimske kmetijske in gospodinjske šole. Ministerstvo namerava vpeljati v zimskih kmetijskih šolah tudi pouk o gozdarstvu. Predavanjem in sistemu potovalnih učiteljev se bode posvečala posebna pozornost. Zadrugištvo podpira vlada z znatnimi doneski. (Pa slovenskega ne!) Živinoreja se bode pospeševala, osobito planšarstvo. Za nabavo živil za vojake se briga tudi poljed. ministerstvo v tem smislu, da bodo prodajali kolikor mogoče kmetje živila erarju. Polj. ministerstvo si bode tudi zasiguralo vpliv na zavarovanje domače živine in skrbelo za to, da bodo živinozdravniki enakopravni z vsemi drugimi akademično izobraženimi stanovci. Tudi za vinorejo in pogozdovanje se ministerstvo živahno zanima. Veliko lepih besed — počakajmo, če bode tudi kaj dejanja osobito za zapostavljene slovenske dežele!

Tiskovni odsek

je sprejel novi tiskovni zakon tudi v tretjem čitanju. S tem je odsek s svojim delom gotov. Odločilno besedo bode spregovorila zbornica.

K današnjim volitvam na Ogerskem.

Danes ob 9. uri dop. so se pričele na Ogerskem državnozbornske volitve, ki imajo odločiti, ali so ogerski volilci za Košut-Justhovo politiko ali proti njej. Vse pričakuje z naravnost mrzlično napetostjo izidov. Danes voli 47 županij 274 in

Saj se tudi sama ni vzdržala. Hitro je stopila k Vejvari in ga je hlastno vprašala:

»Ali se sme gratulirati, gospod Vejvara — ali je res?«

Niti odgovoriti ni mogel. Pokimal je z glavo in se sklonil, da bi gospej materi poljubil roko.

»Daj vam bog srečo, gospod Vejvara!« mu je častitala mati. Bože, bože — saj sem sama vesela.

Hitro si je obrisala z dlanjo oči, zakaj čutila je v njih solze. Celi teden ni čakala ničesar drugega in vendar jo je tako ganilo, kakor bi prišlo nenadoma.

»Bože, bože!« je ponavljala, »in oče bo vesel — zato ker ste kakor naš, gospod Vejvara! Ampak počakaj, Pepica, sedaj še ni treba povedati — da se ne bo oče urezal!«

Trenotek, predno je uredil mojster svoje obličje, se je zdel gospej cela večnost, toda slednjič je vendar-le pretekla.

Mojster ni kazal take viharne radosti kakor njegova žena, poslušal je popolnoma resno — radostno novico, vendar ga je veselilo, dobro se mu je zdelo. Bilo mu je, kakor da bi slavni mestni svet tudi njemu izkazal pozornost, ko je imenoval Vejvaro za koncipista. In njegov obraz se je popolnoma zjasnil, ko je prinesla gospa Kondelikova kuro, ki je bila kakor zlata, s skleda novega krompira in krožnik kumaric.

»To gledate, Vejvarka, kaj?« in je pocmakal. »Niste pričakovali, da bodele imeli imenovanje z garnituro! Toda sedaj začnimo, da nam med tem ne zasedejo zadnjega žofina.«

Odkrito povedano, samo mojster je prisedel s pravo slastjo k mizi. Niti Vejvari, niti Pepici, da, niti gospej Kondelikovi se ni ljubilo jesti, samo zaradi veselega razburjenja...

Izborne volje so šli proti žofinu. Vejvara in Pepica sta korakala pred stariši — danes se je Pepica prvič prišla Vejvare pod pazduho in še to tako boječe. Obema je kipelo srce in vkljub temu se nista mogla zaupljivo pogovoriti. Treba je bilo, da se vsa radost in razburjenje v obeh poleže, predno začneta vzajemno pretresovati stvar. Zdelo se jima je, kakor da bi ju gledal celi svet, kakor da bi jima bral na obrazih, kaj se godi v notranjosti. Veselila sta se žofina, ko se zgubita v množici, ko se pomešata in izgine v tem valovitem človeškem morju. Potem bodeta še-le res sama. Veselila sta se bližajočega se večera, električne razsvetljave, morja lampijonov, godbe, razsvetljene reke. In tam kje v gostem grmičevju, v dišeči goščavi si razodeneta, k čemur jima je manjkalo sedaj izrazov.

Globoko sta se oddahnila, ko sta prišla čez most in ju je zagnila množica.

Sedli so blizu orkestra in niti opazili niso, da godba ne igra. Ravnokar je bil gori v dvorani koncert in kapela na otoku je imela precejšen odmor. Toda Vejvara ni potreboval godbe. V njegovem srcu je vse igralo in pelo, kakor da bi imel v prsih cel koncert. Ah, jutri! Jutri bo zaroka! Od jutrajšnega dne bo resnično spadal k rodbini.

Niti Pepica ni govorila. Kakor da bi bila zamaknjena v nebesa in razumela je vselej zelo dobro, kaj ji hoče Vejvara povedati, kadar ji je stisnil roko in ta nemi govor je postajal vedno bolj zgovoren.

Gospa Kondelikova je skrivaj opazovala to nemo konverzациjo in se je blaženo smehljala kakor nekam v daljavo. V tem trenutku je gledala v preteklost in zraven tudi v bodočnost. Laskala se ji je neizrečeno misel, da bo v kratkem postala dvojna mati, in čez nekaj časa pozneje, ako bog da — — — Toda ne, niti mislila ni več naprej. Dvigalo se ji je to v grlo, v sence — bila je neskončno krasna, blažena misel...

Mojster Kondelik se je med tem naslajal ob drugem veselju. Bal se je mnogo preveč te gnječe in zdelo se mu je vse bolj prijetno, kakor je pričakoval. Pivo je bilo dobro in nosili so ga dosti, da se je kar čudil. Pil je z užitkom in ko je nastala vseobčna iluminacija, je imel tudi on malo, prav malo iluminacijo. Pivo mu je prebavljalo, mojster že davno ni čutil pečene kokoši v želodcu in naročil si je večerjo, ki jo je k sreči hitro dobil. Potem se je družba dvignila in je šla v park na otoku, da bi občudovala tisoče plamenčkov, rdečih, zelenih, pomarančnih v lampijonih, ki so bili obešeni po drevesih in čaroben, z elektriko razsvetljen »kaktarak«, kakor je imenoval gospod Kondelik v vseh barvah se spreminjajoči, toda žalibog zelo nepristopen vodopad na koncu otoka, blizu kopališča.

Dalje sledi.

48 mest 63 poslancev, skupno torej 337 poslancev in bode s tem padla odločitev o značaju prihodnjega drž. zbora. — Volilni odbor vladne stranke sicer ni izdal nobenega obvestila o svojih upih in šansah, čuje se pa, da je njegov predsednik Desider Perezel izjavil, da pričakuje vlada 216 sigurnih mandatov. — Na volilnem bojišču se danes bori 21 strank in frakcij.

Cesar Franc Jožef v Bosni.

Slovesne adijence. — Razsvetljava Sarajeva in okolice. — »Obzor« in »Čas« o cesarjevem obisku v Bosni.

Kakor smo že včeraj javili, so se vršile včeraj v poslopju deželne vladslavnostne avdi-jence. Cesar je pri njih toliko govoril, da se je konečno čutil zelo utrujenega. — V ponedeljek zvečer je bilo mesto Sarajevo z okolico slavnostno razsvetljeno. Razsvetljava bi bila še lepša, ako je ne bi motil silen dež. — Nekaj pristno avstrijsko-ogrskega je odhod obeh ministerskih predsednikov: Khuen se je sinoči odpeljal v Budimpešto, ker hoče biti navzoč pri volitvah, ki se pričnejo danes. Zaradi paritete (!!) tudi ni mogel baje Bienenrth ostati dalje časa v Sarajevu in se je tudi odpeljal.

Danes moremo tudi navesti nekoliko glasov slovanskega tiska o obisku cesarjevem v Bosni in Hercegovini. »Obzor« piše: Bosanska vlada je tekom tridesetletne bosanske okupacije disciplinirala narod tako, da se danes deli na deset »narodnosti«. Gotovo se ne bode nikdo pritožil Njegovemu Veličanstvu zaradi dosedanje nemško-madžarske kolonijalne politike v Bosni in Hercegovini. Cesarja spremljajo danes po deželi avstrijski in ogrski člani vlade, hrvatski ban je ostal doma. Cesarjev obisk znači triumf potujočevalne politike, hrvatsko-srbski narod, ki je malokje tako homogen ko baš v anektiranih deželah, je samo dekoracija avstrijsko-ogrskega imperijalizmu. Narod skazuje svojo lojalnost sivemu vladarju, ali zavedajo se njegovi domoljubi, da je zedinjenje jugoslov. zemelj v doglednem času nemogoče. In krivi smo si — sami! »Čas«, glasilo Masarykovo, pravi: Vladno časopisje pravi, da cesar ne bode videl v Bosni in Hercegovini nobenih Potemkinovih vasi, in da ga ne bode čakalo nobeno naročeno navdušenje. Ali ni to samoobtožba baš istih listov, ki so že pred letom dni iskali na slovanskem jugu same veleizdajalce? Cesar se bode imel priliko prepričati, da so Jugoslovani lojalno in verno ljudstvo in velikomemski agenti ne bodo imeli s svojimi obrekovanji več toliko sreče. Slavnostni dnevi bodo kmalu minili, nastalo bode vsakdanje življenje. Naloga bode bosanske vlade, da se bode zahvalila narodu za njegovo lojalnost s tem, da bode spremenila svojo politiko v Bosni in Hercegovini, da ne bode razdruževala, temveč zjedinjala k skupnemu kulturnemu in gospodarskemu delu.

Štajerske novice.

a Naročnike »Nar. Dnevnika« prosimo, naj potrpe še nekaj dni zaradi nerednega dostavljanja lista. V tiskarni se nam je pokvaril motor in mora biti popolnoma renoviran. Zato se list ne more isti dan ves dotiskati in ekspedirati, vsled česar nastajajo neljube zamude. Prosimo torej potrpljenja!

»Narodni List« izide, ker stroji v tiskarni vsled poprav na motorju stoji, šele v soboto. Poprave se bodo ta teden dokončale in bo od prihodnjega tedna naprej list izhajal zopet redno ob četrtkih.

Štajerski namestnik gref Clary, ki je te dni zbolel, si je že toliko odpomogel, da je vstal. Vendar pa se bode moral še nekoliko dni čuvati.

a G. Ivana Kaca, kmečkega protikandidata prof. Verstovšku, imenuje »Straža« posmehljivo »velelesotrčca in veleposestnika«. No — če je veleposesnik, »velelesotrčec« in še povrh župan domače občine, se vsaj kaže, da mož nekaj zna in premore. Na vsak način se mu ne muči za — dijetami iz žepov davkoplačevalcev kakor gotovim drugim gospodom, ki so se naveličali profesure.

Opozarjamo somišljenike v bivšem Ježovnikovem volilnem okraju, da izidejo natančna navodila glede reklamacijskega postopanja v »Narodnem Listu«. Prihodnje dni bodejo razporejeni imeniki volilcev. Pazite na nje in pazite zlasti na klerikalne sleparije!

Iz Vuzenice nam poročajo, da se je tudi tam pojavil dr. Verstovšek v farovžu za bodočega branitelja »verskih svetinj«. Ali je gospod profesor celo — pozabil, da spada trg Vuzenica z okolico mestni celjski volilni skupini? Pa tega mu ne moremo sko-

ro očitati, saj se je gotovo natančno podučil o razmerah v okraju. Zlasti se baje izborno razume na lesno trgovino. Celo boljše ko ljubljanski škof — in to je že nekaj, jeli?

»Ich lasse sie zappeln!« ali duhovniško obnašanje proti ljudstvu. Včeraj se je vršila pred okrožno sodnijo v Mariboru obravnava, ki je jasno izkazala, kako nekteri župniki z ljudstvom postopajo. Pri Sv. Bolfenku pri Središču, kjer je župnik znani Zadravec, je prišla ena cerkvena pevka v blagoslovljene odnošaje z orglarjem. Tamošnji mladeniči so zato na božič pevkam zabranili pristop na kor. To je orglarja ujezilo, da je pustil orglanje in šel. Župan Ivan Plohl je pa šel na sam božič k župniku ter ga obvestil, da je ljudstvo zelo nevoljno, da zdaj ni orglarja, ter mu je priporočal novega orglarja. Župnik je sledil besedam Plohla, toda novi orglar je orgljal dvakrat ali trikrat, potem pa ne več, ker ga župnik ni maral. Zopet so bili Bolfenčani brez orglarja, dokler ni našel župnik Zadravec nekega Čurina, ki zna orgljati. Tega je najel župnik, da je orgljal ob delavnikih, če je župnik imel plačano mašo, ob nedeljah pa ni pustil orgljati, ker je takrat maša za farane, ki ni posebej plačana. V nedeljo, 16. januarja se zopet ni orgljalo pri maši za farane. Ljudstvo je bilo ogorčeno, zlasti ker se je izvedelo, da drugega dne 17. januarja na praznik sv. Antona namerava Čurin po naročilu župnika orgljati, dočim se je v nedeljo to opustilo. Če danes nisi orgljal, pa še jutri ni treba, je dejal župan Plohl Čurinu. Na dan sv. Antona po pridigi je Čurin pritisnil na orglje, toda Franc Lihtenvalner in Vinko Štampar sta stopila na tlačnik meha in orglje so utihnile. Zato je državni pravdnik obtožil Lihtenvalnerja in Štamparja pregreška zoper javni mir, češ, da sta z nespodobnim vedenjem vzbudila pohujšanje vernikov. Župan Plohl je bil tožen, da je Lihtenvalnerja nahujskal. Župnik je pri razpravi moral svoje postopanje priznati. Na vprašanje sodnika, zakaj v nedeljo ne pusti faranom pete maše z orgljanjem, je pa župnik Zadravec izustil znamenite in značilne besede: »Ich lasse sie halt zappeln« ali z drugimi besedami, da župljanom kljubuje in jih draži. Obtožene je zagovarjal odvetnik dr. V. Kukovec iz Celja, ki je predlagal, da se še zaslišijo daljše priče. Razprava se je zato preložila. O izidu še poročamo. Toliko je pa gotovo, da je župnik kriv, da se morajo ubogi kmetje zagovarjati pred sodnijo, ker so se potegovali — za dostojno božjo službo. Tako daleč smo že! Geslo naše duhovščine nasproti vernikom je pa postalo torej »ich lasse sie zappeln!«.

Umrl je v Šmarju pri Jelšah včeraj 31. t. m. ob 4. uri popoldne po dolgi in mučni bolezni v 37. letu starosti g. Anton Štupica, trgovec in posestnik tamkaj. Bil je idealno zaveden narodnjak, kakor je takih le malo; v javnem življenju sicer ni mnogo nastopal, vendar so ga soobčani čislali in spoštovali, čemur dokaz je, da je bil občinski odbornik v Šmarju, podnačelnik požarne brambe itd. Bil je vesten, pošten in soliden narodni trgovec, neumorno delaven pri razširjanju in povečanju svojih podjetij, blag mož in skrben oče svojih otrok. Pogreb je jutri 2. t. m. ob 5. uri popoldne. Vrlemu narodnjaku blag spomin!

Iz Št. Pavla pri Preboldu. Umrl je v ponedeljek popoldan naš obče spoštovani g. župnik Miha Plešnik. Mož je bil blaga duša ter je prepustil politiko svojim kaplanom. N. v m. p.!

Iz Št. Pavla pri Preboldu. Županom je enoglasno izvoljen g. Franc Cilenšek. S tem so naši napredni odborniki zopet pokazali, kako zelo cenijo tega vrlega moža, ki zna vkljub svojemu trdnemu verskemu prepričanju misliti s svojimi možgani in se ne da komandirati od izvestnih gospodov, ki ga hočejo v zadnjem času pridobiti — z napajanjem.

Iz Št. Pavla pri Preboldu. V nedeljo zjutraj je predaval g. pot. učitelj Goričan v šolskem poslopju o umnem gospodarstvu. Imeli smo tudi priložnost slišati svojega vrlega drž. posl. Frana Robleka, ki je kot predsednik žalske kmetijske podružnice sklical ta shod. Predaval je v poljudnih besedah o važnosti kmetijske družbe ter povdarjal potrebo stanovske kmečke organizacije. V velikem številu navzoči kmetovalci so izvajanjem obeh gospodov sledili z veliko pozornostjo ter jima živahno pritrjevali.

Iz Št. Pavla pri Preboldu. V nedeljo popoldne je priredil tukajšnji gledališki odbor Ciril in Metodove podružnice gledališko predstavo, ki je moralno in gmotno nad vse pričakovanje lepo

uspela; igralo se je spretno, obisk je bil krasen. Slava našemu neumornemu narodnemu delavcu, našem prvomestniku J. Vidicu! Mladina, vzami si požrtvovalno delavnost tega starčka za vzgled!

»Celjska sokolska župa«. Ministerstvo za notranje stvari je vzelo prijavo ustanovitve »Celj. sokolske župe« na znanje in se bo vršil sedaj v kratkem ustanovni občni zbor.

Iz Braslovč. Službi se je odpovedala gospdč. učiteljica Meglič, ki se bo poročila z živinozdravnikom Lampretom.

Iz Št. Jurja ob Taboru. Za župnika Zdolšeka je kupil njegov velik prijatelj, tukajšnji kramar Franc Krašovec Plaskanovo hišo in posestvo za okroglih 20.000 K. Kakor se kaže, ni izključeno, da dobimo v Šent Jur kloster. Da se pa ljudstvo pripravi za njega, so se poklicali za torek, sredo in četrtek — misijonarji in to sedaj ob največjem delu. — Si pač uboga šentjurska fara, ker imaš župnika, da mu ga ni para.

Najnovejša brzojavna in telefonična poročila.

Poljaki ne gredo v Sofijo.

Praga, 1. junija. »Nar. listy« potrjujejo na uvodnem mestu, da se neudeležijo niti zastopniki ruskih niti avstrijskih Poljakov vseslovanskega shoda v Sofiji. Poljski narod torej ne bode v Sofiji oficijelno zastopan.

Cesar Franc Jožef v Bosni.

Sarajevo, 1. junija. Danes se je vršila na vojaškem vežbališču sijajna revija vseh v Sarajevu nameščenih čet. Udeležil se je je cesar in vsi znamenitejši veljaki, častniki, uradniki ter cesarjevo spremstvo.

Sarajevo, 1. junija. Danes zjutraj je bil nabit po sarajevskih ulicah razglas, da se odpušča 200 kaznjencem kazni, katero bi še morali presedeti.

Sarajevo, 1. junija. Sinoči se je vršila pri cesarju v konaku slavnostna večerja, katere so se udeležili ministri Aehrenthal, Khuen, Bienenrth in Burian, dež. glavar Varešanin, nadškofa Stadler in Letica, reis el ulema, župan Kulović, knez Montennovo in dr.

Sarajevo, 1. junija. Cesar je včeraj obiskal katoliško in pravoslavno katedralo, begovo mošejo, protestantsko cerkev in templja španjolskih in avstrijskih židov. Kasneje se je peljal v mestno hišo katero je posebej občudoval zaradi njene krasne stavbe. Na prošnjo županovo se je tudi vpisal v zlato spominsko knjigo.

Volitve na Ogerskem.

Budimpešta, 1. junija. (Ob 11. uri dop.) V Czeglodu je bil Franc Kossuth enoglasno izvoljen.

Krečansko vprašanje.

Kanea, 1. junija. Krečanska vlada je naznala velevladim, da je vse storila za red in varnost mohamedanskega prebivalstva. Prosi velevladi, naj ji pri tem vsaj moralno pomagajo.

Tržne cene.

Dunaj, 31. maja. Borza za kmetijske pridelke. Ker so ameriške borze včeraj mirovale, je bilo malo vzpodbude za promet. Cene se niso spremenile. Oves in koruza sta bila za 5 vin. višja.

Budimpešta, 31. maja. Žitna borza. Sklepečne cene: Pšenica za maj K —, za okt. K 9'39, rž za maj K —, rž za oktober K 7'20, koruza za maj K —, koruza za julij K 5'31. Oves za maj —, oves za oktober K 6'75. Tendence slaba, pšenice se je zmerno ponujalo in kupovalo, promet 5000 q. pšenica v efektivu za 5—10 vin. cenejša, osta'o mirno. Termini so bili spočetka medli, a so si odpomogli. Vreme lepo.

Trst, 31. maja. Sladkor. Centrifugal pilés prompt K 40 — K 41³/₄, za dobavo K 40 — K —. Tendence medla.

Praga, 31. maja. Sladkor. Surovi sladkor prompt K 34'30, nova kampanja K 26'30. Tendence medla, vreme lepo.

Budimpešta, 3. maja. Svinjski sejm. Ogrske stare težke 154—156, mlade težke 162—164, mlade srednje 163—165, mlade lahke 169—172 v kg. Zaloga 36.927 komadov. Prignano 124. odgnano 242 komadov, ostane 36.809 komadov.

Budimpešta, 31. maja. Mast. Svinjska mast 188 —, namizna slanina 170 —.

Dunaj, 31. maja. Svinjski sejm. Priognanih je bilo skupaj 14.645 komadov. Plaćevalo se je prima 140—142 v, srednje blago 128—136 v, lahko blago 120—128 v za kg žive teže. Tendence medla.

Ivan Strelec

sedlar in tapetar, Celje,
Nova ulica št. 11

se priporoča v izvrševanje vozov, konjskih oprav in vseh v tapetarsko stroko spadajočih del.
Popravila izvršuje točno in po ceni.

Širite „Nar. Dnevnik“!

Nikdar več

ne menjam mila, odkar uporabljam Bergmannovo Steckenpferd - lilijino mlečno milo (znamka Steckenpferd) od Bergmann & Co. v Tešnju na Labi, da to milo, ki edino najbolj učinkuje vsa medicinalna mila proti solnčnim pegam, kakor tudi neguje lepo, mehko in nežno polt. Komad stane 80 vin., dobiva se v vseh lekarnah, drožerijah in parfumerijah. 120 40-16

Proda se

takoj vsled rodbinskih razmer po zelo nizki ceni dobro idoča

tiskarna, knjigovoznica in trgovina papirja

na Sp. Štajerskem. Ponudbe na upravnishvo „Nar. Dnevnika“.

341 2-2

Vsemogočnega Gospoda volja je bila, da je danes ob 4. uri popoldne po dolgi in mučni bolezni umrl v 37. letu svoje dobe, previden s svetotajstvi za umirajoče, predragi soprog, ljubljani oče in sin, gospod

Anton Štupica

trgovec in posestnik, občinski odbornik, namestnik načelnika požarne brambor. itd. v Šmarji

Pogreb predragega rajnika bode v četrtek, dne 2. junija 1910 ob 5. uri popoldne iz hiše žalosti na domače pokopališče.

Sv. maša zadušnica se bode služila v župni cerkvi v petek, dne 3. junija ob 7. uri zjutraj.

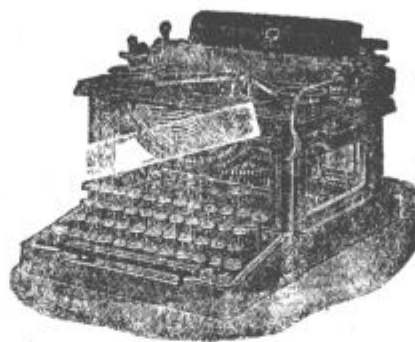
Dragega rajnika priporočamo v blag spomin in molitev!

Šmarje pri Jelšah, dne 31. maja 1910.

Marija Štupica,
mati.

Frančiška Štupica roj. Korošec,
soproga.

Tonček, Malika in Stanko,
otroci.

Predno si nabavite kak pisalni stroj, zahtevajte prospekt, brezplačno in brezobvezno razkazovanje stroja pri

Zvezni trgovini

.. V Celju. ..

Pisalni stroj z vidno pisavo:

L. C. SMITH & BROS

ima: tečaj na krogah pri vozu, tečaj na krogah pri izseku, tečaj na krogah pri tipkinem dvigalu. 266 — 15

Noben drug pisalni stroj nima teh eminentnih prednosti. Ta stroj je vspeh 20 letnih izkušenj v izdelovanju samopisnic. V najkrajšem času se je prodalo 100.000 teh strojev v popolno zadovoljnost odjemalcev, ki stavijo pri nakupu velike zahteve. Ako se mudite v Celju, ne zamudite prilike si ogledati ta najpopolnejši pisalni stroj.

Zahtevajte brezplačno razkazovanje stroja! — Zahtevajte prospekt!

10 letno funkcijsko jamstvo!

R. DIEHL, žganjarna, Celje

priporoča svojo veliko zalogo doma žgane slivovke, tropinovca, brinovca, vinskega žganja in domačega konjaka.

Poštni hran. račun št. 54.366.

Telefon št. 48.

Najboljša prilika za sigurno štedenje je plodonosno nalaganje gotovine pri denarnih zavodih, ki nudijo najugodnejše pogoje.

„LASTNI DOM“

registrovana kreditna in stavbena zadruga z omejeno zavezo v Gaberju pri Celju

Pisarna je v Celju, Rotovške ulice št. 12

Uradije se vsak dan razun nedelj in praznikov od 8.—12. ure dopoldne. ***

54

sprejema hranilne vloge od vsakega, je član zadruge ali ne, na tekoči račun ali na hranilne (vložne) knjižice in jih obrestuje letno po

pet od sto (5%)

Hranilne knjižice drugih denarnih zavodov sprejema kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje prenehalo. — Rentni davek plačuje zadruga in ga ne odteguje vlagateljem tako da dobijo na leto celih 5 K od naloženih 100 K. — Posojila daje proti 6% obrestovanju na osebni kredit, proti zastavljenju vrednotic, dragocenosti ali nepremičnin na menice ali dolžna pisma. — Odplačuje se na račun glavnice in obresti v mesečnih ali v posebej dogovorjenih četrt — oziroma polletnih obrokih *****

Edino narodno kamnoseško podjetje v Celju.

Prva južnoštajerska kamnoseška

industrijska družba.

Brzjavi: „Kamnoseška industrijska družba Celje“.

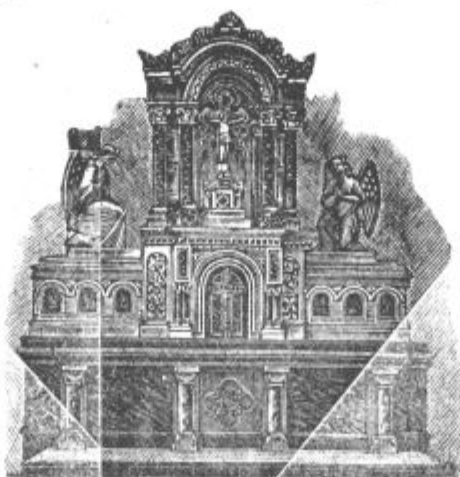
66

Stavbena in umetna kamnoseška obrt s strojnimi obratom. ***

izvrševanje vseh stavbenih del: kakor stopnic, fasad, podbojev, pomolov, nastavkov itd. iz različnih kamenov in cimenta. ***

Specijalna delavnica in podobarski atelje za umetna cerkvena dela kakor: altarjev, obhajilnih miz, prižnic, kropilnih in krstnih kamnov itd. ***

Brušenje, poliranje in struganje kamena s stroji.

Mногоštevilna zaloga nagrobnih spomenikov iz različnih marmornih vrst granitov in sijenitov po raznovrstnih narisih in nizkih cenah.

Naprava zidanih ali betoniranih rodbinskih grobišč (rakev). ***

Tlakovanje cerkva, dvoran in hodnikov s samotnim ali cementnim tlakom. ***

Izdelovanje pohištvenih plošč iz različnih najbolj idočih marmornih vrst v vseh oblikah. Popravljanje spomenikov, ude- ***
*** lavanje napisov v iste. ***